

geren under normale omstændigheder vil have haft lejlighed til at gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det foreslås, at forbrugeren for at kunne træde tilbage skal give sælgeren underretning herom inden udløbet af den frist, der gælder i det pågældende tilfælde, jf. ovenfor. Der stilles ikke efter forslaget krav om, at forbrugers underretning skal være skriftlig, men er den det, anses fortrydelsesfristen for overholdt, hvis blot underretningen er afsendt inden fristens udløb. Med henblik på opfyldelse af direktivet og i overensstemmelse med bl.a. reglen i lov om visse forbrugeraftaler § 17 foreslås det, at fortrydelsesfristen forlænges til den førstkommande hverdag, hvis fristen udløber på en søn- eller helligdag, en lørdag eller grundlovsdag.

Lovforslaget indeholder ikke en begrænsning svarende til reglerne i direktivets bilag, litra l, og artikel 5, stk. 2, hvorefter der i aftalen skal anføres en person, som forbrugers underretning om tilbagetrædelse skal sendes til, og hvorefter underretningen ikke har retsvirkning i forhold til sælgeren, hvis forbrugeren ikke har sendt underretningen til denne person. Efter det foreslåede bilag 2 til loven skal det anføres, til hvem meddelelse om tilbagetrædelse kan sendes. Det er således ikke udelukket, at en underretning, der sendes til en anden end den, der er anført i aftalen, vil kunne få virkning i forhold til sælgeren efter dansk rets almindelige regler om fuld- magt m.v.

Hvis forbrugeren benytter fortrydelsesretten, bortfalder efter lovforslagets § 11 også kreditaftaler, som forbrugeren i forbindelse med timeshareaftalen har indgået med sælgeren eller med en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem den pågældende tredjemand og sælger. Det foreslås, at forbrugeren ikke kan pålægges at betale noget beløb til kreditgiveren, når kreditaftalen bortfalder, såfremt kreditaftalen er indgået på grundlag af en aftale herom mellem sælgeren og kreditgiveren.

Aftalen betragtes i øvrigt som udgangspunkt, som om den aldrig var indgået, hvis forbrugeren træder tilbage. Der vil således f.eks. ikke foreligge et ejerskifte i den forstand, hvori dette udtryk bruges i tinglysningslovens § 39.

Efter reglerne i lov om omsætning af fast ejendom, jf. ovenfor under pkt. 3.6., kan en ejendomsformidler, der bistår en ikke-erhvervsdrivende sælger i forbindelse med videresalg af en »brugt« timeshareandel m.v., ikke kræve vederlag af sælgeren, hvis ejendomshandlen ikke bliver gennemført på grund af køberens forhold, herunder at køberen (forbrugeren) benytter den foreslåede fortrydelsesret, jf. § 11 i den nævnte lov.

5.6. Forbud mod forskudsbetaling i fortrydelsesperioden

Efter direktivets artikel 6 skal medlemsstaterne fastsætte forbud mod enhver »forskudsbetaling« fra forbrugeren i den periode, hvor forbrugeren kan træde tilbage fra aftalen. Det må antages, at forbudet skal være rettet mod sælgeren og omfatte ethvert krav om betaling i henhold til aftalen inden udløbet af den periode, hvor forbrugers fortrydelsesret gælder.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, således at sælgeren ikke må kræve betaling af noget beløb, uanset om dette betegnes som et depositum, administrationsgebyr eller lignende, jf. lovforslagets § 12. Deponering af beløb hos tredjemand, f.eks. på en spærret konto i et pengeinstitut, vil kun være omfattet af forbudet i det omfang, deponeringen er klausuleret således, at den må sidestilles med en betaling direkte til sælgeren.

Det foreslås, at det i loven præciseres, at forbudet også omfatter forskudsbetaling til en tredjemand, som forbrugeren har indgået en kreditaftale med, når kreditaftalen er indgået på grundlag af en aftale herom mellem kreditgiveren og sælgeren. Der vil således i disse tilfælde, hvor der foreligger et såkaldt oprindeligt trepartsforhold, ikke kunne opkræves kreditomkostninger af forbrugeren, før fortrydelsesfristen er udløbet.

Direktivbestemmelsen omfatter »enhver forskudsbetaling fra køber inden udløbet af den periode, hvor tilbagetrædelsesretten kan udøves«. Fristen for forbrugers benyttelse af fortrydelsesretten er som udgangspunkt 10 dage fra aftalens indgåelse, men som nævnt ovenfor under pkt. 5.5. begynder 10-dages fristen efter direktivet først at løbe fra et senere tidspunkt, hvis der mangler visse oplysninger i aftalen.

Det er uklart, om direktivets artikel 6 skal forstås således, at længden af den periode, i hvilken sælgeren ikke må modtage nogen form for betaling fra forbrugeren, skal afhænge af, om sælgeren har overholdt sin oplysningspligt.

Lovforslaget er udformet således, at der ikke må kræves eller modtages betaling fra forbrugeren, før fortrydelsesfristen er udløbet efter både lovforslagets § 8 og § 9, og der vil hermed ikke kunne være tvivl om, at direktivbestemmelsen er gennemført korrekt.

Sælgeren vil herefter som udgangspunkt kunne kræve og modtage betaling fra forbrugeren, når den i § 8 nævnte 10-dages frist er udløbet. Har sælgeren imidlertid undladt at give visse oplysninger i aftalen, vil sælgeren først være berettiget til at kræve og modtage betaling, når der er gået 10 dage fra den dag, forbrugeren har modtaget de manglende oplys-